IX kadencja

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Ustawodawczej**
(nr 15)
z dnia 22 września 2020 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Ustawodawczej (nr 15)

22 września 2020 r.

Komisja Ustawodawcza, obradująca pod przewodnictwem posła **Arkadiusza Myrchy (KO)**, przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek dzienny:

– rozpatrzenie i zaopiniowanie dla Komisji do Spraw Kontroli Państwowej sprawozdania z działalności Najwyższej Izby Kontroli w 2019 roku (druk nr 522) w zakresie działania Komisji;

– zaopiniowanie dla Marszałka Sejmu – w trybie art. 121 ust. 2 regulaminu Sejmu – spraw zawisłych przed Trybunałem Konstytucyjnym o sygn. akt: SK 90/19, SK 82/19.

W posiedzeniu udział wziął: **Marek Wójcik** przedstawiciel Związku Miast Polskich.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Marcin Wójcik** – z sekretariatu Komisji w Biurze Analiz Sejmowych oraz **Mateusz Langer** – ekspert ds. legislacji Biura Analiz Sejmowych.

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Dzień dobry. Witam wszystkich bardzo serdecznie na kolejnym posiedzeniu Komisji Ustawodawczej. Zanim przejdziemy do rozpatrzenia porządku obrad mam dwie informacje, które go dotyczą. Pierwotnie mieliśmy do zaopiniowania projekt ustawy, który z uwagi na doręczone do projektodawców opinie, w części krytyczne, spowodował wycofanie go przez projektodawców. W tym zakresie nasz porządek posiedzenia został okrojony. Pozostają nam do zaopiniowania dwie skargi konstytucyjne.

Druga kwestia – jak otrzymali państwo dziś w wiadomości, można już głosować na większą liczbę sposobów niż tylko poprzez tablety. Obecni na posiedzeniu Komisji będą mogli głosować przez podniesienie ręki lub zalogowanie się do systemu, a na prośbę przedstawicieli Kancelarii Sejmu głosować będzie można przez ipady, albo przez zalogowanie się do systemu, abyśmy ograniczali te metody. Czy państwo obecni na sali będą się logowali, czy głosowali poprzez ipady, ale jeśli ktoś będzie chciał zagłosować na oba sposoby, pierwszeństwo ma głosowanie przez system. Ten głos jest ważniejszy. Głos oddany poprzez ipada, jako drugi, nie jest traktowany jako ważny.

Trzecia kwestia – w porządku obrad mamy także do zaopiniowania sprawozdanie z działalności Najwyższej Izby Kontroli. Dla porządku pragnę podkreślić, że w zakresie działalności Komisji Ustawodawczej nie znajduje się instytucja publiczna, której działalność byłaby badana przez NIK. Dostajemy to sprawozdanie do zaopiniowania trochę z porządku i z tradycji. Nie będziemy nad tym punktem przeprowadzali dyskusji, zresztą przedstawiciela NIK na dzisiejszym posiedzeniu również nie ma. Jeśli jednak będą państwo chcieli skierować jakieś pytania lub zabrać głos w tej sprawie, taką dyskusję przeprowadzimy.

Jeśli nie ma pytań i uwag w związku z porządkiem obrad, przejdziemy do przegłosowania kworum. Gdy tylko je stwierdzimy, przejdziemy do omówienia dwóch skarg. Sprawozdanie NIK przegłosujemy, ale jak powiedziałem, nie przeprowadzimy nad tym specjalnej dyskusji. Zarządzam głosowanie w sprawie kworum. Proszę o oddawanie głosów panie i panów posłów na miejscu i uczestniczących zdalnie. Gdy będziemy mieli informację, że jest kworum, przystąpimy do omówienia pierwszej sprawy, podczas gdy będą napływały dalsze głosy. Mamy kworum. Dobrze.

Witam serdecznie, panie mecenasie. Rozumiem, że przedstawi pan obie sprawy.

Ekspert do Spraw Legislacji Biura Analiz Sejmowych Mateusz Langer:

Tak, przedstawię obie sprawy. Mateusz Langer – Biuro Analiz Sejmowych.

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Proszę zacząć od tej, w której czuje się pan pewniej.

Ekspert BAS Mateusz Langer:

Zaprezentuję je wedle kolejności, zgodnie z harmonogramem porządku obrad. Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, w pierwszej kolejności chciałbym omówić sprawę o sygnaturze akt SK 90/19. Przedmiotem zaskarżenia uczyniono art. 174 pkt 1 i pkt 2, art. 176 § 1, art. 177 § 1 oraz art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Przytoczone przepisy, które zostały ujęte przez skarżących jako przedmiot kontroli, mają następujące brzmienie: art. 174 pkt 1 i pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi: „Skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”. Art. 176 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi: „Skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany”. Art. 177 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi: „Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem”. Art. 183 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi: „Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Strony mogą przytaczać nowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych”. Przytoczone wyżej przepisy zostały zakwestionowane w zakresie, w jakim odnoszą się do granic skargi kasacyjnej – pkt 1–3 *petitum* skargi konstytucyjnej oraz podstaw skargi kasacyjnej pkt 4–5 *petitum* skargi konstytucyjnej.

Zarzuty dotyczące granic skargi kasacyjnej miały następującą postać, przyjmując nieco skondensowaną formę: brak możliwości zmiany podstawy kasacyjnej albo wskazanie dodatkowej, nowej podstawy kasacyjnej lub zarzucenie naruszenia innych niż wskazane w skardze kasacyjnej przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania; brak uwzględnienia innych naruszeń prawa niż przytoczone w podstawach skargi kasacyjnej, w tym zwłaszcza o charakterze ustrojowym.

Natomiast zarzuty dotyczące podstaw kasacyjnych można ująć w ramach dwóch następujących punktów: nieprawidłowo skonstruowana przesłanka naruszenia prawa przez NSA, który zamiast kryterium legalności bada prawidłowość zastosowania norm prawa materialnego; brak określenia na jakim etapie postępowania administracyjnego lub sądowoadministracyjnego NSA powinien oceniać naruszenie przez WSA norm prawa procesowego.

W ocenie Sejmu, kontrola konstytucyjności powinna dotyczyć zaskarżonych przepisów tylko w takim zakresie, w jakim wynikająca z nich norma prawna stanowiła podstawę prawomocnego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego, w rezultacie którego doszło do naruszenia konstytucyjnych praw skarżących. Należy przypomnieć, że w niniejszym przypadku ostatnim orzeczeniem był wyrok z 11 października 2018 r., w którym NSA oparł swoje rozstrzygnięcie – w zakresie zaskarżonym w skardze konstytucyjnej – wprost i bezpośrednio na art. 183 § 1 p.p.s.a., co oznacza, że jedynie ten przepis powinien być przedmiotem kontroli w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Zdaniem Sejmu, poza zakresem tej kontroli powinny natomiast znaleźć się: art. 174 pkt 1 i pkt 2, art. 176 § 1, art. 177 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, czyli przepisy, które według skarżących zostały zastosowane „w sposób dorozumiany i pośrednio”.

Jeśli chodzi o wzorce kontroli, należy stwierdzić, że nie wszystkie ze wskazanych przez skarżącego skarżących w pkt 1–5 *petitum* skargi konstytucyjnej wzorców są właściwe. Przede wszystkim wątpliwości może budzić powołanie jako wzorca kontroli art.

7 – zasada legalności, art. 8 ust. 1 – zasada nadrzędności konstytucji i ust. 2 – zasada pierwszeństwa konstytucji, a także art. 176 ust. 2 – nakaz ustawowej regulacji ustroju sądów, właściwości sądów i postępowania przed sądami, art. 178 ust. 1 – zasada niezawisłości sędziowskiej, art. 184 – prawo do sądu administracyjnego. Przywołane tutaj przepisy konstytucji co do zasady nie mogą być traktowane jako wzorzec kontroli w trybie skargi konstytucyjnej. Za niewłaściwe należy także uznać wskazanie art. 31 ust. 1 konstytucji, który wyraża zasadę proporcjonalności, jako samodzielnego wzorca kontroli. W konsekwencji przedmiotem dalszej analizy w ramach tego projektu były art. 2, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 78, art. 176 ust. 1 konstytucji.

Warto podkreślić, że zarzuty skarżących są formułowane są na bazie praktyki orzeczniczej NSA, w której *prima facie* doszło do wykształcenia się dwóch rozbieżnych linii orzeczniczych co do rozumienia i stosowania podstaw kasacyjnych w rozumieniu art. 174 pkt 1 i 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Tymczasem granice skargi kasacyjnej określone art. 183 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie są aktualnie sporne w praktyce i teorii prawa, a tego w istocie dotyczy sformułowany w skardze problem. Ponadto na temat konstytucyjności wskazanych przepisów art. 2, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 78, art. 176 ust. 1 konstytucji wypowiedział się już Trybunał Konstytucyjny kilkukrotnie. Oznacza to, że wskazany w tej sprawie problem został już w istocie przez judykaturę i doktrynę prawa. Należy zatem uznać, że niniejsze postępowanie ze względów pragmatycznych powinno zostać umorzone z powodu zbędności wydania wyroku.

Jeśli mają państwo jakieś pytania, proszę o ich zadanie. Dziękuję za możliwość zaprezentowania tego stanowiska.

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Dziękuję bardzo, panie mecenasie. Czy są pytania odnośnie do przedstawionej sprawy? Wyniki kworum – na posiedzeniu Komisji obecnych jest 28 posłów, 20 osób poparło stwierdzenie kworum, 8 osób przy tym głosowaniu się wstrzymało.

Przechodzimy do przegłosowania przedstawionego przed chwilą projektu stanowiska. Proszę o uruchomienie pulpitu do głosowania. Kto jest za przyjęciem projektu stanowiska? Kto jest przeciw? Kto się wstrzymał? Czekamy na głosy oddane zdalnie.

Teraz przechodzimy do omówienia drugiego projektu stanowiska. Bardzo proszę, panie mecenasie.

Ekspert BAS Mateusz Langer:

Dziękuję bardzo. Mateusz Langer – Biuro Analiz Sejmowych. Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, kolejna sprawa ma sygnaturę akt SK 82/19. Została zainicjowana wskutek wniesienia dwóch skarg konstytucyjnych, które z uwagi na tożsamość przedmiotu kontroli w celu łącznego rozpoznania zostały zarządzeniem prezesa Trybunału Konstytucyjnego połączone pod wspólną sygnaturą, którą przed chwilą wymieniłem. Mając to na względzie również łącznie omówię te dwie sprawy, które pod tą sygnaturą figurują.

Przedmiotem kontroli skarżący w obu skargach uczynili art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu pierwotnym, w związku z art. 135 ust. 1 i ust. 2 Prawa ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym przez art. 144 pkt 21 i art. 173 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 60 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko. Dodatkowo w skardze nr 2 jako przedmiot kontroli wskazano także art. 47 ust. 2 w związku z art. 47 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej.

Szanowni państwo, zdaję sobie sprawę, że liczba tych przepisów, które pozostają w związku może sprawiać wrażenie, że materia, o której mówię, jest skomplikowana. Odsyłam państwa do stanowiska, które zostało sporządzone i mam nadzieję, że tam lepiej jest to opisane. Na potrzeby prezentacji pozwolę sobie przytoczyć treść art. 135 ust. 1–3 Prawa ochrony środowiska oraz art. 129 ust. 1–4. W istocie tego dotyczy ten projekt, a pozostałe przepisy, które należałoby określić mianem przejściowych, zmieniających

treść, zwłaszcza art. 25 ust. 2, bo tego dotyczy ta kwestia, pozwolę sobie pominąć. Myślę, że dla czytelności odbioru wystarczy ograniczyć się do tych dwóch artykułów, o których przed chwilą powiedziałem. Pozwolę sobie teraz zacytować treść art. 129 ust. 1–4 Prawa ochrony środowiska w pierwotnym brzmieniu. „Ust. 1 Jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. Ust. 2 W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Ust. 3 Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. Ust. 4 Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1–3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości”.

Przejdę teraz do art. 135 ust. 1 i ust. 2. Pragnę nadmienić, że były wielokrotnie zmieniane. Na podstawie art. 144 pkt 21 ustawy z 3 października 2008 r. art. 135 ust. 1 i ust. 2 Prawa ochrony środowiska otrzymał brzmienie: „Ust. 1 Jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania. Ust. 2 Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały”.

Przejdę do istoty zarzutów w obu skargach konstytucyjnych. Istotą zarzutów w obu skargach konstytucyjnych jest określony sposób rozumienia zmiany nowelizacji art. 135 ust. 1 i ust. 2 Prawa ochrony środowiska wskutek którego upływ terminu określonego w art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska był liczony od dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego ustanawiających obszar ograniczonego użytkowania, wydawanych zgodnie z art. 135 ust. 2 Prawa ochrony środowiska przed zmianą tego przepisu na podstawie art. 144 pkt 21 i art. 173 ust. 2 pkt 1 ustawy z 3 października 2008 r. W związku z tym należy przyjąć, że przedmiotem kontroli w obydwu skargach jest zmiana art. 135 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, a ściśle powstała w wyniku tej zmiany norma upoważaniająca, wskutek której doszło do zmiany aktu wykonawczego ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania. Zmiana polegała na przeniesieniu kompetencji do tworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia, to jest lotniska, mogącego znacząco oddziaływać na środowisko z wojewody, który tworzył je w drodze rozporządzenia na sejmik województwa, który dokonuje tego w formie uchwały. Należy przyjąć, że przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest art. 135 ust. 2 w związku z art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska.

Drugą kwestią, jaką należy rozstrzygnąć było ustalenie, czy rozumienie zaskarżanych przepisów było podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia sądu w sprawie skarżących nr 1 i 2. Jeśli chodzi o skarżących nr 1, sąd drugiej instancji stwierdził, że przyczyną oddalenia apelacji w zakresie dochodzonego roszczenia był fakt niewykazania powstałej szkody, a nie upływ terminu określony w art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska. Po drugie, jeśli chodzi o skarżącą nr 2, sąd drugiej instancji skłonił się do stanowiska, że prawo do dochodzenia roszczeń wygasło. Mając powyższe na uwadze, należy przyjąć,

że w niniejszej sprawie zaskarżone rozumienie przepisów było podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia sądu jedynie w przypadku skarżącej nr 2.

Kolejna kwestia, którą należało rozstrzygnąć, odnosząc się wyłącznie do zarzutów ze skargi nr 2, to sposób powołania wzorców kontroli. W skardze nr 2 jako wzorce kontroli wskazano art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 3 w związku z art. 94 w związku z art. 2 konstytucji. Uzasadnienie stawianych w skardze nr 2 zarzutów sprowadza się w istocie do argumentacji, która w założeniu ma wykazać trafność zarzutu naruszenia zasad wywodzonych z art. 2 konstytucji, a także naruszenia zasad i trybu wydawania aktów prawa miejscowego z art. 94 konstytucji. Dalsza analiza dotyczy art. 2 w związku z art. 94 konstytucji. Zrekonstruowany w ten sposób zakres kontroli odpowiada *petitum* i uzasadnieniu skargi nr 2.

Przyjmując, że przedmiotem kontroli w skardze nr 2 jest przepis upoważniający z art. 135 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, który został nowelizowany na podstawie wskazanych przepisów, należy wyjaśnić, czy akt wykonawczy – rozporządzenie wojewody, które w ocenie skarżącej nr 2 utraciło moc obowiązującą, a w konsekwencji nie powinno wywierać wpływu na jej sytuację prawną, faktycznie nadal funkcjonuje w obrocie prawnym czy też nie. Odpowiedzi na to pytanie udziela doktryna prawa i judykatura. Analiza dotychczasowych ustaleń doktryny i judykatury w tym zakresie pozwala sformułować następujące konkluzje. Ustawodawca, dokonując zmiany art. 135 ust. 2 przepisu upoważniającego ustawy – Prawo ochrony środowiska na podstawie art. 144 pkt 21 przepisu zmieniającego ustawę o udostępnianiu informacji o środowisku (to ustawa z 3 października 2008 r.) nie zmienił istotnych elementów normy upoważniającej, która z tego pierwszego przepisu wynika. Nie zmieniła się konstytucyjna kategoria aktów wykonawczych – dotychczas było to rozporządzenie, a po nowelizacji chodzi o akty prawa miejscowego. Mimo zmiany organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa, należy on do kategorii organów wyposażonych przez przepisy ustrojowe do tworzenia aktów tego samego rodzaju, czyli aktów prawa miejscowego. Nie mieliśmy więc tu do czynienia z istotną zmianą. Nie zmieniły się także wytyczne i zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym, gdyż przyjęcie nowego aktu wykonawczego nie miało charakteru merytorycznego.

Reasumując, Sejm wnosi o stwierdzenie, że art. 135 ust. 2 w związku z art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska, rozumiany w ten sposób, że nie doprowadza do utraty mocy obowiązującej aktów prawa miejscowego wydanych przed dniem 15 listopada 2008 r., jest zgodny z art. 2 w związku z art. 94 konstytucji. Jednocześnie Sejm wnosi o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Dziękuję bardzo. Proszę o pytania, jeśli takie się pojawią.

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Dziękuję bardzo, panie mecenasie. Zanim przejdziemy do omówienia tych spraw proszę o publikację wyników głosowania. Głosowało 27 członków Komisji, 27 posłów głosowało za, nikt się nie wstrzymał i nikt nie był przeciwny. Witamy gościa. Dzień dobry. Rozumiem, że jest pan przedstawicielem Związku Miast Polskich. Czy chciałby zabrać pan głos i przedstawić stanowisko w odniesieniu do konkretnej sprawy?

Przedstawiciel Związku Miast Polskich Marek Wójcik:

Dziękuję, panie przewodniczący. Przyznam szczerze, że odbywa się kilka posiedzeń komisji naraz i przybiegłem tu jak najszybciej. Nie ukrywam, że najbardziej interesował mnie drugi punkt państwa porządku, dotyczący projektu poselskiego. Nie wiem, czy wykreślili go państwo?

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Projekt ustawy został wycofany przez projektodawców.

Przedstawiciel ZMP Marek Wójcik:

To był mój główny powód obecności na dzisiejszym posiedzeniu.

Przewodniczący poseł Arkadiusz Myrcha (KO):

Proszę się nie zniechęcać. Mamy bardzo ciekawe sprawy trybunalskie dotyczące funkcjonowania samorządów.

Przechodzimy do dyskusji nad projektem stanowiska w sprawie SK 82/19. Czy są pytania lub głosy w dyskusji? Jeśli nie, to zarządzam głosowanie. Kto jest za przyjęciem projektu stanowiska? Kto jest przeciw? Kto się wstrzymał? Poczekamy chwilę na głosy oddane zdalnie. W ten sposób wyczerpaliśmy porządek obrad w zakresie zaopiniowania spraw trybunalskich.

Pozostaje nam kwestia sprawozdania z działalności Najwyższej Izby Kontroli w 2019 roku – druk nr 522. Jak wspomniałem na wstępie, w zakresie prac Komisji nie ma instytucji publicznej, która jest w zakresie swojej działalności pod kontrolą NIK. Dla formalności przegłosujemy opinię do sprawozdania z działalności NIK. Jeśli są zgłoszenia w tym punkcie, proszę bardzo. Nie ma chętnych ani zgłoszeń zdalnych. Możemy kończyć.

Publikujemy projekt stanowiska SK 82/19. Dziękuję bardzo. Głosowało 26 członków Komisji, 25 głosowało za, 1 osoba się wstrzymała.

Przejdziemy od razu do przegłosowania sprawozdania z działalności NIK w 2019 roku. Proszę o uruchomienie głosowania. Kto jest za? Kto jest przeciw? Kto się wstrzymał? Poczekamy chwilę na głosy oddane zdalnie.

Najbliższe posiedzenie Komisji prawdopodobnie będzie przy okazji posiedzenia Sejmu w przyszłym tygodniu. Okazało się, że będzie jeszcze kilka spraw trybunalskich do rozpatrzenia. Zapewne można zarezerwować sobie wtorek lub środę w przyszłym tygodniu. Mamy sugestię – środa 30 września. Nie wiem czy będę, bo będę musiał podróżować między Warszawą, a Toruniem. Czy mamy już wynik głosowania? Poczekamy jeszcze minutę, czas mamy dobry, atmosferę też. Zamykamy głosowanie. Proszę o publikację wyników. Głosowało 25 członków Komisji, 18 głosowało za, 1 osoba głosowała przeciw, a 6 członków Komisji się wstrzymało. Komisja pozytywnie zaopiniowała sprawozdanie z działalności Najwyższej Izby Kontroli w 2019 roku. Tym samym wyczerpaliśmy porządek obrad.

Czy są wolne wnioski? Nie ma. Zawiadomienie o terminie kolejnego posiedzenia wyślemy państwu drogą e-mail. Dziękuję bardzo.